

„Zakaj se me pa tako bojiš, Slavina?“
Prijel jo je za roko.

„Jaz se nikogar ne bojim, zlasti pa še
v domači hiši ne. Hodim pač po svojih
opravkih.“

In ne da bi imel priliko govoriti z njo,
je odšel knez proti severu. Videl in vedel
je, da ga Slavina ne mara, da ga kar na-

ravnost odbija, in to ga je jezilo. Jezno je
zaškripal:

„Bodemo videli, ali te bodem strl, ali ne.“

Poslal je Stojmira k nji s pisanjem: da
ne more živeti brez nje, naj bo njegova.

Odgovor se je glasil: „Nikdar in nikoli!“

Nadknez se je razburil. Zopet je privlekel
steklenico iz omare in pil iz obupnosti.

(NEDOVRŠENO.)

ZVONIMIR:

V SLOVO . . .

Šumi rakitje, in visoko k nebu
zelenomodri dvigajo se vali,
nebeško solnce sije na lazurju,
na cvetkah rosni se blesté kristali.

V vsemir odmeva veličastna himna,
prostrani gozd šepeče pesem bajno,
nebo se smeje v zvonkih smehih, v polju
si cvetke pravljice kramljajo tajno . . .

Devojka zlatolasa, temnooka,
po polju in livadah širnih šeta,
ljubezen vstaja iz zemljice mlade,
iz prs kipi v nebo molitev sveta — —

Ah, to so bili tisti sladki časi!
A zdaj . . . Le sanjaj, sanjaj, srce moje!
Že solnce tone žarno, zvon večerni
v slovo nekdanjim zlatim dnevom poje . . .

ZVONIMIR:

SPOMINI.

Tvoja rožna lica
radostne oči,
tvoji sladki smehi, —
vse mi govori.

Vse mi peva pesem
o nekdanjih dneh,
ko še ustne sladki
je obkrožal smeh.

Ko v očeh še radost
je sijala mi,
duša trpke boli
še poznala ni . . .

Ali odhitelo
vse je bogve kam, —
brez ljubezni hodim
žalosten in sam . . .

